

30. DAN CAMINA

Poslednja preizkušnja

Četrtek, 21. septembra 2017

Dvajset kilometrov pred Santiagom smo, Arca [arka] pa je danes vlažna in mrzla. Tako v spalni vreči čakam, da se mi edine dolge hlače, ki jih imam s seboj, vsaj za silo posušijo, ker je za kratke precej premrzlo. Opralo nas je.

Za razliko od vseh ostalih dni, ko smo se kot po čudežu vselej nekako izognili močnejšemu dežju, nas je tokrat za ovinkom čakal pravi naliv, za posladek pa gosti pršec naravnost v obraz. Skozi gozdove evkaliptov, hrastov in kostanjev stopamo s sklopljenimi možgani, samo hodimo, ker je v takih trenutkih najbolje samo dihati – in preživeti. Čez čas je dež prenehal in je skozi oblake občasno posijalo sonce, tako da smo se začeli pod pelerino še kuhati v lastnem soku. Slekli smo se in je spet sledil droben dež, še slabši od onega naliva. Ko smo končno prispeli do alberga, so nas čakala zaprta vrata. Tako da je bilo treba še čakati. In potem preživeti pokoro s sitno upraviteljico. Ah, da, zato sem v spalni vreči veliko bolj zgodaj kot običajno. Kakšen dan je pač treba preprosto preživeti. Dihati, v tem je vsa skrivnost.

Mislim si, da je pač tako moralo biti, še en dan počasnega zorenja (in danes kuhanja), da si pripravljen stopiti v »obljubljeno deželo«. Morda pa ne gre, da bi v Santiago prišel, ne da bi te enkrat samkrat opralo. Verjetno zato, ker je treba – po vseh prašnih in blatnih korakih, ki si jih na tej poti naredil – vanj priti čist.

»Blagor čistim (v srcu), kajti Boga bodo videli« (Mt 5,8).

Mogoče so tudi zato tja postavili tistole ogromno kadilnico, menda so nekoč z njo preganjali smrad številnih romarjev, ki se niso kakor mi vsak dan tuširali. Danes je verjetno več smradu znotraj nas, zato rabimo čistočo, čeprav na drugačen način, čistijo nas preizkušnje.

Pa ne govorim o tem, da sem danes ob dežju Bogu pel hvalnice. Glede tega se nisem spremenil, in če bi rekel, da sem si med potjo žvižgal psalme, bi bil grd hinavec. To pa ne pomeni biti čist, ravno narobe. Dež mi je in mi bo še dolgo napor in hoditi po dežju zame ni nikakršno veselje. Tudi ne mislim, da je to namen te poti, da bi vzljubil nevšečnosti. Je pa taka preizkušnja dobro *ogledalo*. Kot vsaka druga, naj gre za malenkosti v odnosih, za take nevšečnosti, kot je ta, ali za kaj večjega, hujšega, bolj bolečega, kar pač prinese življenje. Kapljico za kapljico, ki so mi kot solze polzele po dlaneh, sem počasi razumeval, da preizkušnje na pot ne pridejo zato, da te okrepijo in izbrusijo, ampak predvsem, da ti povejo, kdo si, in da ti tako postavijo pot. Tako te čistijo.

Preizkušnja te sama po sebi ne naredi boljšega, tudi ničesar ne reši. Zato tudi ni treba, da se iz nje česa naučiš. Mislim, da jo je treba samo prehoditi. In ko jo enkrat prehodiš, ko jo preživiš, si že na poti tja, kamor bi moral priti.

Ko smo danes po maši stopili iz cerkve, se je pod črnimi oblaki na zahodu že nekoliko razsvetlilo. Preizkušnja je končana. Jutri v Santiago!

Marija, v preizkušnjah življenja naj ne pozabim, kako si jih prestala ti, ki si pod križem gledala Kristusa. On je tam, prav na mojem križu, pribit, da nikoli ne bo odšel. Amen.